

BEDRİ BAYKAM**Güle Güle****Sevgilim Semiha...**

İşte 1941 tarihli fotoğraf önümde duruyor: **Semiha Berksoy** Ankara'da Madame Butterfly rolünde. Bayan Kelebek... Hangi başka canlı Semihacığımı daha iyi tarif edebilir? O hep bir tatlı kelebek gibi zarif danslar yaptı sanat dünyasında. Tiyatro, sahne, resim, enstalasyon ve.. yaşama sanatı. Semiha bir tek gün geri adım atmadan son nefesine kadar kendi yaratıcılığıyla ve zamanla rekabet etti.

Allah'tan onun başarılarla dolu ömrü bir "kelebek" kadar kısa olmadı. O bir ulu çınar gibi 20. yüzyılımızın tamamını kaplayan bir "Cumhuriyet İkonu" ydu. 1923'ün ve Atatürk devrimlerinin büyük bir simgesiydi. Türk kadını sahnede onunla büyüdü, onun uluslararası beğeni kazanmış meziyetleriyle kendi önünde kapılar açıldığını gördü. Türkiye'nin ilk "Yüksek Dramatik Sopranosu" aldığı her rolden yüzünün akıyla çıktı.

1995'te yaptığı bir resmin adı şöyle: "*Ben Cennete Kabul Edildim.*" Tabii ki şimdiden kabul edildi cennete, kimin şüphesi olabilir ki? İşte şimdiden onu orada bekleyen bazı değerli insanları görür gibi oluyorum. Kaybını bir türlü kabullenmediği sevgili annesi, biricik babası ona kucak açıyor, büyük aşkı **Nâzım** elinde çiçeklerle bekliyor. **Fikret Mualla** ve atlet **Haydar Aşan** bir köşede gülümseyiyorlar... "*Biraz da onlar özlesin seni, biz yıllardır bekliyoruz*" diyorlar.

Dünya sanat tarihi, 90 yaşına ulaşmış hâlâ o yaratıcılık dürtüsünü bu kadar yoğun bir tutku olarak yaşayıp ifade eden çok az insan görmüştür. Bir **Picasso** geliyor akla hemen. Siz hiç 87 yaşında (1997) tehlikeli bir by-pass ameliyatı geçirip, hemen ardından Lüksemburg'dan Viyana'ya, Bonn'dan Madrid'e, Berlin'den New York'a dünyayı baştan aşağı sarsmak için yola düşen, bu kentlerde sahneye çıkan ya da eserlerini sergileyen başka bir insan duyduunuz mu? New York'un en ciddi gazetesi "*The New York Times*"ın onun hakkında Lincoln Center'daki performansının ardından yazdıkları, göğsümüzü kabartan samimi övgülerdi. Semiha her gün ölüm meydan okudu.

Semiha 97 yılında ikinci baharıyla beraber bu atağa kalkmasının ardından bu sefer de yine Dr. **Bingür Sönmez**'in önderliğinde bir üçüncü bahara başlayabilmek için bıçak altına yattı. Onu son ziyaret ettiğimde yan uyuşturulmuş haldeydi. Dr. Bingür Bey'le ellerini tuttuk. Nihayet tepki verdi. Cumartesi günü Bingür Bey beni aradı ve her şeyin yolunda gittiğini bildirdi. İçim umut doldu. Yine yanına gidecektik, o da önce en ciddi şekilde "*Do sesini verdim ölümü yendim*" diyecek, arkasından da muzip bir şekilde "*Gittim gördüm, orada pek bir şey yok, 'sen daha dur bakalım' dediler, biz de geldik işte!*" diye kahkaha atacaktı. Pazar günü tam ona gitmeye hazırlanıyordum ki, telefonla acı haberi doktoru ilettili.

Semiha'nın resim sanatının gizli kalmış değerini keşfetme, sanat dünyasına sunma şansına eriştim. 1986'da AKM'de açtığım sergiye geldi, hemen kaynaştık. Bana büyük iltifatlarla bulundu. Ardından ziyaret sırası bana geldi. Şaşkınlığım akıl almaz boyutlardaydı. Semiha'nın tualleri, sahne dekorları, desenleri Türk sanatında öncü bir role soyunuyor, üzerlerindeki yapım tarihleri, bu büyük sanatçının yıllardır nasıl gözardı edildiğini kanıtlıyordu. Hakkında ilk makaleleri yazıp onu Sanyer Belediyesi'nde düzenlediğimiz bir sergiye davet edip ısrarla dikkatleri üzerine çekme şerefine nail oldum. Çeşitli sanat tarihçi dostları da, bu dehayı keşfetmeleri için Semiha'ya taşdım. **Beral Madra** ya da **Yahşi Baraz** gibi aynı heyecanı paylaştılar benimle.

Gerisi hızla geldi. Bienallere davet edilme, uluslararası sanat düzenleyicilerinin ağızını açık bırakma, dünya müzelerinde sergiler açma...

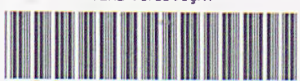
Semiha'nın en büyük arzusu neydi biliyor musunuz? Eserlerinin topluca gezildiği bir yer ve oradan elde edeceği gelirele Samandra'da Hayvanseverler Derneği'nin çiftliğini geliştirmek ya da daha iyi bir yere taşımak! Tann'nın yarattığı her canlıya karşı önyargısız bir dostluğu vardı. Sevgili köpeklerini, kedilerini yanından ayırmazdı.

Tabii bu sanatsal iletişimin ötesinde Semiha ile bizim 20. yıla yaklaşan "*dostluğumuz*" bu kelimeye de pek sığmıyordu. Evet, sevgili biricik kızına bile söylemediği sırtın bazen benimle paylaşırdı. O yüzden ben de size bir sır vereyim: Ben Semiha'nın deyimiyle onun "*son sevgilisi*"ydim. Arada benden sonra kısa flörtleri oldu, değerli doktorları ya da onun hakkında o muhteşem filmi, "*Semiha Unplugged*"ı yapan **Kutluğ Ataman** gibi... Ama alınmasınlar, bizim uzun soluklu ilişkimiz başkaydı. Bana arşivinin kimseye göstermediği gizli fotoğraflarını da gösterirdi, birbirimizin aşk hikâyelerini de dinlerdik.

Güle güle benim güzel ruhlu, asil sevgilim. Yıllardır, öldüğünde seni toprakla benim buluşturmamı istemiştin. Bugün bu sözü tutacağım ne yazık ki. O tatlı sesini, bıraktığın tüm izleri, hiçbir zaman unutmayacağım. Görüşmek üzere...

e-mail: bedbay@tnn.net Faks: 0212 227 34 65

Taha Toros Arşivi



* 0 0 1 5 2 2 2 0 8 0 0 6 *